

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἑσωτερικοῦ :

Ἑτησίᾳ . . . δρ. 8,—

Ἑτησίᾳ . . . φρ. 10,—

Ἑξάμηνος . . . 4,50

Ἑξάμηνος . . . 5,50

Τριμήνιος . . . 2,50

Τριμήνιος . . . 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἑσωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκάστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρεβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 20ὸς

Ἐν Ἀθήναις, 9 Φεβρουαρίου 1913

Ἔτος 35ον.—Ἀριθ. 11

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' (Συνέχεια)

— "Α, στάσου! κ' ἐμεῖς πρὸς τὴν Βουλώνη πηγαίνουμε, ἀνέντραξεν ὁ μικρὸς δούξ Μπουγιὼν ὥστε μποροῦμε νὰ σέ βοηθήσωμε νὰ κάμῃς ἓνα μέρος τοῦ γάστρου σου.

Μορσασμὸς τοῦ μεγαλοπρεποῦς παιδαγωγοῦ ἐδείξε καθαρά, ὅτι τοῦ ἐφαίνετο πορὰλογον νὰ ἐπιφορτισθοῦν μὲ τὸν ἀνθρωπάκον ἐκεῖνον, τοῦ ὁποῖου ἡ ἱστορία ἦτο κάπως μπερδεμένη... Ὁ μικρὸς δούξ ὅμως ἐπῆρε κατὰ μέρος τὸν κ. Πουύσεγκύρ, καὶ τῷ ἐξηγήσεν ὅτι δὲν ἔσσωσε τὸ παιδί ἀπὸ τὸν πνιγμὸν διὰ νὰ τὸ ἀφίση ἔπειτα νὰπεθῇ εἰς τοὺς δρόμους.

Ὁ παιδαγωγὸς ἐπέβη μὲ τὸ λογικώτατον ἐπιχείρημα, καὶ ὁ χριτωμένος δούξ Μπουγκὺ ἐπέστρεψε ὀριαμβευτικῶς νὰναγγείλῃ εἰς τὸν προστατεύμενον του, ὅτι ἤμποροῦτε, ἂν ἤθελε, νὰ-

κολουθήσῃ τὸ σύνταγμα μέχρι τῆς Ἀμπεβίλλης.

Με χαρὰν καὶ μ' εὐγνωμοσύνην ἀπεδέχθη αὐτὴν τὴν πρότασιν ὁ Μπόμπης. Ἡ Ἀμπεβίλλη δὲν ἀπείχε παρὰ τρεῖς ἡμέρας ἀπὸ τὴν Βουλώνη καὶ ὅπως ἐφάνεν εἰς αὐτὸν τὸν λιμένα, ὅλ' εὗρισκε βέλαια κάπσιον πλοῖον διὰ νὰ τὸν μεταφέρῃ εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Ἐκεῖ θὰ διηγείτο τὰ παθήματά του εἰς τὸν Τσόρλεϋ, ὁ ὁποῖος δὲν ὄλ' ἤρνεϊτο νὰ τῷ δώσῃ τὸν Πέρτενερ καὶ τὰ μέσα τῆς μεταφορᾶς του εἰς τὴν Γαλλίαν.

"Ἐνα σύνταγμα ὄχι πολὺ βιαστικόν.

Ἐνῷ ὁ Μπόμπης ἐγνωρίζετο οὕτω μὲ τοὺς νέους τοῦ φίλους, ἤλθεν ἡ ὥρα νὰ ξεκινήσῃ τὸ σύνταγμα. Ὁ σαλπικτής ἐπλησίασεν εὐσεβάτως νὰ λάβῃ τὰς διαταγὰς τοῦ συνταγματάρχου, ὁ ὁποῖος τὸν διέταξε νὰ

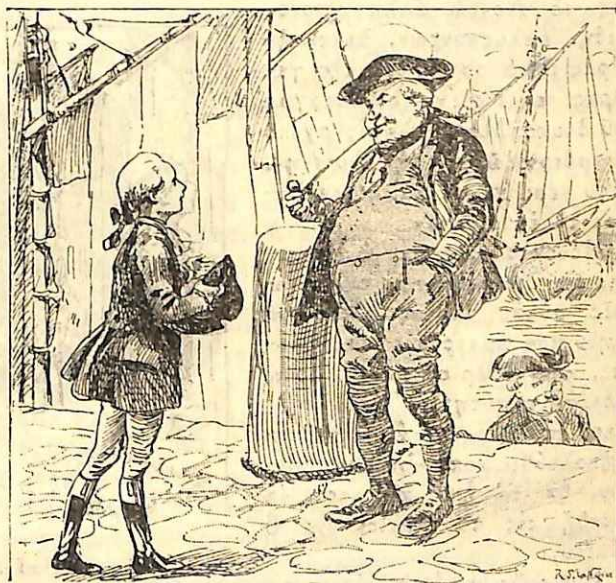
σαλπίσῃ «οἱ ἄνδρες ἐπὶ τῶν ἵππων!» ἵππευσε δὲ καὶ αὐτὸς μαζὶ μὲ δύο ἀξιωματικούς, ἐπιφορτισμένους νὰ τὸν προσέχουν κατὰ τὴν πορείαν.

Ὁ παιδαγωγὸς, ὀλίγον συνειθισμένος εἰς τὰ στρατιωτικά, ἄρισε τὴν μαθητὴν του μὲ τοὺς ἀξιωματικούς καὶ ἐπεβίβάσθη εἰς τὴν ἀνετὸν ἀμαξάν του, ἡ ὁποία ἐταξίδευε μὲ τὴν ἐφοδιοπομπήν.

Ὁ μικρὸς τζόκεϋ ἀνέβη καὶ αὐτὸς εἰς ἓνα κάρρον φορτωμένον σανόν. Ἐξηπλωμένος μακαρίως ἐπὶ τοῦ μαλακοῦ καὶ εὐώδους αὐτοῦ στρώματος, ἀνεπαύετο ὠραϊότατα, συνήρχετο ἐντελῶς ἀπὸ τὰς πολλαπλᾶς του συγκινήσεις καὶ ἐχαίρετο ποῦ ἐταξίδευε

μὲ τόση μεγάλην καὶ ἰσχυρὰν συνοδείαν, ἱκανὴν νὰ τὸν προφυλάττῃ ἀπὸ κάθε κίνδυνον.

Δὲν ὄλ' παρακολουθήσωμεν τὸ σύνταγμα τῶν οὐτσάρων τοῦ Μπουγιὼν εἰς

«Δέκα σελλίνια, μὰὺ μπού!...» (Σελ. 87, στ. α.)

ὅλους τοὺς σταθμούς καὶ θὰ περιορισθῶμεν νὰ εἰπώμεν, ὅτι ὁ φίλος μας Μπόμπης ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του ὑπὸ τὰς πλέον εὐχαρίστους συνθήκας τοῦ κόσμου.

Πότε ἐταξίδευε ἀνεδασμένος εἰς τὸ ἐδῶλιον καρμίας σκευαγγοῦ ἀμάξης, πότε ἀνεμινύετο μὲ τοὺς στρατιώτας, οἱ ὁποῖοι ἐφαίνοντο πρὸς αὐτὸν καλοὶ καὶ πρόθυμοι, καὶ πότε τοῦ ἐδίδαν ἄλογον, διὰ νὰ καλπάξῃ ὑπερηφάνως, ἐπὶ κεφαλῇ τοῦ στρατεύματος, παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ μικροῦ συνταγματάρχου.

Ὅταν ἐστάθμευαν, ὁ δούξ Μπουγιὼν ἐτρέλλαίνετο νὰ παίξῃ μὲ τὸν Μπόμπην διάφορα παιγνίδια τοῦ ὑπαίθρου, πότε πῆδημα στὰ τρία, πότε σκαβάκια, πότε τυφλομύγα, κτλ.

Πολλὰκις οἱ ἀξιωματικοὶ εὗρισκαν τὸν μικρὸν δούκα εἰς κανένα λειβάδι, νὰ τρεῖχῃ μὲ τὰ τέσσερα, κάμνων τὸ ἄλογο,

«Ὁ μικρὸς δούξ ἐτρέλλαίνετο νὰ παίξῃ μὲ τὸν Μπόμπην...» (Σελ. 85, στ. γ.)

τό ὁποῖον διηθῶνε τάχα ὁ φίλος του τζόκευ. Τὸ ὁποῖον ἀποδεικνύει, ὅτι ὅσους τίτλους καὶ ἂν ἔχη, ὅσα λογία καὶ ἂν φορῇ, τὸ παιδί εἶνε πάντα παιδί...

Ἐὰν ἡ πορεία τοῦ συντάγματος ἦτο ὀλίγων ταχυτέρη, ὁ Μπόμπης δὲν θὰ εἶχε κανὲν παράπονον. Δυστυχῶς, ἐχάνατο πολλὰς ἀνάγκας πολυποσύνθετος ἐπισταθμεύσεις μῆς καὶ δύο ἡμερῶν εἰς πόλεις, ἀπὸ τὰς ὁποίας, κατὰ τὸ πρόγραμμα, ἀπλῶς καὶ μόνον θὰ διήρχοντο.

Ἀλλὰ πῶς ἡμποροῦσαν νὰ μὴ ἐνδίδουν εἰς τὰς ἐπιπονοὺς προσκλήσεις τῶν κατοίκων, οἱ ὁποῖοι ἐννοοῦσαν νὰ φιλοξενήσουν καὶ νὰ περιποιηθοῦν τοὺς οὐσάρους; Παντοῦ ὑποδοχαί, ἐορταί, γεύματα, χοροὶ πρὸς τιμὴν τοῦ μικροῦ δουκὸς καὶ τῶν πολυαριθμῶν ἀξιωματικῶν του.

Τὸ σύνταγμα ἐχρεώσθη τρεῖς ἡμέρας διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ Μπρεϊτ, ὅπου τὸ βράδυ εἶχαν χορὸν καὶ λαμπαδηφορίαν. Εἰς τὸ Λονδῶν ἄλλη χρονοτριβή. Τελος πάντων, πέντε ἡμέρας μετὰ τὸ συμβῆναι τῆς γεφύρας τοῦ Κρεϊγ, τὸ σύνταγμα τοῦ δουκὸς Μπουγιῶν εἰσέρχεται θριαμβευτικῶς εἰς τὴν Ἀριέννην, ὅπου νέαι ἐορταί καὶ διασκεδάσεις τὸ ἐπιδέχονται.

Μόνον ὁ καϊμένος ὁ Μπόμπης δὲν διασκεδάζει μετὰ συνεχεῖς αὐτὰς ἐορτάς. Διότι μετὰ ἀνυσχίαν ἐμετροῦσε τὰς ἡμέρας, ποῦ ἐπεριόσταν μετὰ τῶν φοβερὰν ταχύτητα καὶ ἐυλογίετο ἀπελπισ, ὅτι ἂν ἡ περιὰ ἐξηκολούθει κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, θὰ τῷ ἦτο ἀδύνατον νὰ εὐρεθῇ εἰς τὸ Παρίσι τὴν 6 Μαΐου.

Εὐτυχῶς, μετὰ τὴν Ἀριέννην, οἱ σταθμοὶ ἐγίνοντο χωρὶς τὴν χρονοτριβήν. Καὶ ἀφοῦ ἐπέρσαν τὴν Σόμην, τὸ Λονδρεὶ καὶ τὸ Πονρεμύ, ἐφθασαν εἰς τὴν Ἀμπεβίλλην, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ μείνουν κάπως περισσότερον.

Εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν ὁ μικρὸς τζόκευ ἀπεφάσισε νὰ φάσῃ πλέον τὸ σύνταγμα.

Ἡ εἰδησις αὐτὴ ἐπροξένησεν εἰς τὸν μικρὸν συνταγματάρχην λύπην καὶ θυμόν.

— Ἐτοί λοιπόν, κύριε Μπόμπη; ἡρώτησε τὸν φίλον του· δὲν σοὶ ἀρέσει ἡ συντροφία μας καὶ θέλεις νὰ μᾶς ἀφίσης;

— Κάθε ἄλλο, συνταγματάρχη μου, ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς Ἀγγλὸς ἀπειναντίας θὰ εἶμαι αἰωνίως εὐγνώμων εἰς τὴν ὑψηλότητά σας γιὰ ὅλες τὰς καλωσύνας ποῦ μοῦ ἔκαμε. Δυστυχῶς, εἶνε ἀνάγκη νὰ φθάσω εἰς τὴν Βουλώνην σὲ δύο μέρες τὸ πολύ.

— Ὡ, ὦ! ἔκαμεν ὁ μικρὸς δουξ εἰς τὸν ὅλον ἐλαφρῶς πειρακτικόν· ἀφοῦ ὁ μικρὸς Μπόμπης ἔχει τόσο σπουδαῖες ὑποθέσεις, ποῦ δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς τῆς

πῇ... πολὺ καλὰ... ἄς πάη, ἄς φύγῃ... εἶνε ἐλευθερός!

Ὁ μικρὸς Τζόκευ εὐχαρίστησε τὸν εὐεργέτην του καὶ ἐπείθετο νὰ πολεμήσῃ τοὺς καλοὺς τοῦ φίλου στρατιώτας. Ὅταν ἐπέστρεψε νὰ πολεμήσῃ καὶ τὸν συνταγματάρχην, διὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ περὶ τὸν δρόμον ποῦ τοῦ ἔδειξαν, ὁ μικρὸς δουξ ἦτο ἀκόμη κατωμένος.

— Χαῖρε, τῷ εἶπε ψυχρῶς· δὲν εἶσαι καθόλου καλὸς ὁφου μᾶς εἶπες ὅλο μόνον. Με ποιὸν ἐγὼ θὰ παίξω τώρα τ' ἄλλα καὶ τὰ σκλαβάνια; Μὰ τὴν ἀνέχθαι, δὲν ἄξιζε τὸν κόπον νὰ σὲ βγάλω ἀπὸ τὸ ποτάμι.

Ὁ κ. Πουυσεγκὺρ ἐπενέει· — Μὰ, Ὑψηλότατε, εἶπεν αὐτοτρεπῶς, μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν ἔχετε ἀνάγκη νὰ παιζέτε ἄλλα καὶ σκλαβάνια. Ἐχετε ἄλλα παιγνίδια· ἔχετε τὰ μοῦστασας, τοὺς στρατιώτας σας, τὸ σύνταγμα σας, τὰς ἐορτάς ποῦ εἰδύον πρὸς τιμὴν

«Τὴ κάμεις ἐκεῖ;.. Μὴ δὲν μπορεῖς;..»

σας παντοῦ... Δὲν εἶνε ἀρκετὰ ὅλ' αὐτὰ; Τὸ ἐπιχείρημα αὐτό, ἂν καὶ λογικῶς, δὲν ἔκαμε καμμίαν αἰτίωσιν εἰς τὸν μικρὸν δουξ, ὁ ὁποῖος ἐξηκολούθησεν ἀμίλητος, δούλου καὶ κατωμένος, νὰ κυτῶν τὴν μπότα του μετὰ τὸ μαστίγιόν του.

Τὸ χαϊδευμένον παιδί εἶχε βρυνθῇ τὸ σύνταγμα του μετὰ τὴν εὐκολίαν θὰ ἐβρυνετο ἕνα κουτὶ μετὰ μολυβένιους στρατιώτας. Οἱ κομποὶ ἀξιωματικοὶ του, ὅλη ἐκείνη ἡ θελκτικὴ πομπή, ἡ ὁποία ἐκινεῖτο ἡ ἐστῆκετο μ' ἕνα νεῦμα τοῦ μικροῦ του δακτύλου, δὲν τοῦ διεσκέδαζε πλέον. Ἐπείθετο νὰ παίξῃ εἰς τὸ πράσινον λιθάδι μετὰ τὸν φίλον του Μπόμπην.

Τοῦτο ἀποδεικνύει, ὅτι ὅλα τὰ παιδιὰ ὑπῆρξαν ὅμοια εἰς ὅλας τὰς ἐποχάς. Βρυννῶνται τὸ καθέ τι, ἀκόμη καὶ τὰ ὠραιότερα, τὰ πολυτιμότερα παιγνίδια, ἀφοῦ τὰ χαροῦν ὀλίγον καιρόν.

Πρέπει ὅμως νὰ προσθέσωμεν, ὅτι καὶ

οἱ μεγάλοι, ὑπ' αὐτὴν τὴν ἐποψιν, εἶνε πολλὰς καὶ παιδιὰ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Η ΠΡΩΤΕΣ ΨΗΤΕΣ ΠΑΤΑΤΕΣ

Χωρὶς λεπτὰ, δὲν ἔχει πλοῦτον!

Ὁ λιμὴν τῆς Βουλώνης, τὴν ὥραν τῆς ἐπιστροφῆς τῶν ἀλιευτικῶν πλοικίων, παρουσιάζει ὥρατον θέαμα.

Εἰς τὴν πορφύραν τοῦ δύοντος ἡλίου, βλέπει κανεὶς νὰ προβάλλουν ἑνα ἑνα τὰ ἄσπρα πανιά. Πληθὺς ποικίλων συνωθεῖται εἰς τὰς προκυμαίτας. Εἶνε πρῶτα-πρῶτα οἱ γυναῖκες τῶν ψαράδων, ποῦ τοὺς περιμένουν ἐκεῖ, διὰ νὰ τοὺς βοηθήσουν νὰ βγάλουν τὰ ψάρια καὶ νὰ κουβαλήσουν τὰ δίκτυα εἰς τὸ σπίτι. Ἐπειτα εἶνε τὰ παιδιὰ αὐτῶν τῶν γυναικῶν, ποῦ ἐνῶ αἱ μητέρες τῶν πλέκουν καὶ συνομιλοῦν καθορμῆναι εἰς τὰς πέτρας τῆς προβλήτης, ἐκεῖνα τρέχουν, παίζουν καὶ φωνάζουν, μισόγυμνα καὶ λερωμένα, εἰς τοὺς ἄμους τῆς παραλίας.

Πορκατῶν, εἰς τὸς ὄχλους τῆς Λιάνης, ἐπὶ τῆς προκυμαίτας τοῦ προβλήτου, στέκονται οἱ ἐπιβλητικοὶ ὄμιλοι τῶν ἀγοραστῶν· χονδροὶ ξενοδόχοι, μάγειροι γειτονικῶν πύργων ἢ ἀστοὶ ζητιῶντες διασκεδάσιν.

Μερικοὶ Ἀγγλοι, εὐδιάκριτοι ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν των, περὶ αὐτῶν, κυτῶντες τὰ ταχυῖα των ἐπὶ τοῦ πλαιοστρώτου. Προσέλασιν εἰς τὴν γραφικὴν αὐτὴν κίνησιν, σμήνη πλανοδίων πωλητῶν, περφερομένων ἀπὸ ὄμιλου εἰς ὄμιλον καὶ πωλοῦντων χρυσοὺς σταυρούς, μεταξωτὲς κορδέλλας, ὑφάσματα διὰ τὰς γυναῖκας, καὶ πίπες, σουγιάδες ἢ ἐργαλεῖα ψρευτικὰ διὰ τοὺς ἄνδρας.

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ποικίλου καὶ φαιδρου αὐτοῦ πλήθους ἐπανευρίσκωμεν τὸν φίλον μας Μπόμπην.

Αὐτὸς ὅμως δὲν περιπατεῖ... Δὲν ἀπομακρύνεται σκεπτικῶς ἀπὸ τὸν λιμένα, ὅθεν ἀναχωροῦν τὰ πλοῖα διὰ τὰς ἀγγλικὰς ἀκτὰς. Εἶνε ισχνός, ὠχρός, ἡλαιομένος, καὶ φαίνεται ἀνήσυχος, σκεπτικὸς, αγωνιώδης...

Ἐνόμιζεν ἐν τῇ ἀφελείᾳ του, ὅτι μόλις ἐφθασεν εἰς τὴν Βουλώνην, δὲν εἶχε παρὰ νὰ πῇ εἰς οἰονδήποτε «καπετάνιον» ἀναχωροῦντα διὰ τὴν Ἀγγλίαν.

— Πάρτε με, σὰς πορκατῶν, εἰς τὸ καράβι σας... Κ' ἐγὼ εἰς τὴν Ἀγγλίαν πηγαίνω...

Καὶ ὁ καπετάνιος θὰ τὸν ἐπαίρηνεν ἀμέσως. Καὶ ὅμως, δύο ἡμέρας τώρα καὶ δύο νύκτας ποῦ εὐρίσκειτο εἰς ἐκείνην τὴν πόλιν, ὅχι μόνον πλοῖον δὲν ἦρε, δεχόμενον νὰ τὸν παραλάβῃ δωρεάν, — ὅλοι οἱ «καπετάνιοι» φεῦ! τοῦ ἐζητοῦσαν

λεπτὰ, — ἀλλ' οὕτε καλὰ-καλὰ νὰ φάγῃ...

Τὴν προηγούμενην ἡμέραν, μία πωλήτρια ποῦ τὸν εἶδε καὶ τὸν ἐλυπήθη, τοῦ ἔδωκε νὰ φάγῃ μερικά φρούτα, ποῦ τὰ εἶχε διὰ πέτχμα...

Ἐτοί ἐξοῦσεν ἀπὸ ἐλεημοσύνην. Πλοῖον ὅμως δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐπιτύχῃ. Καὶ ὁ πολύτιμος καιρὸς ἐπερνεύει...

Καθισμένος μελαγχολικῶς ἀπέναντι τῆς θαλάσσης, μετὰ ἀδειαντὴν τὴν κοιλίαν καὶ ἀδύνατα τὰ πόδια, ὁ Μπόμπης ἐκυλοῖτο ὁ εἶχε φύγῃ ἀπὸ τὸ Παρίσι τὴν 16 Ἀπριλίου καὶ εἰς μέγιστον τῆς 6 Μαΐου δὲν ἔμενον παρὰ δέκα ἡμέραι.

Δέκα ἡμέραι μόνον διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Λονδῖνον, νὰ πάρῃ τὸν Πέρτενερ καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ Παρίσι...

Ἀδύνατον πλέον νὰ τὸ κατορθώσῃ εἰς τὸν ὀλίγον καιρόν. Πάει, ἦτο χαμένος!

Ἀλλ' ἔφαρνα μία τελευταία ἐλπίς τὸν ἐβόλευσεν, ὅταν ἤκουσε πλησίον του νὰ ὀμιλοῦν ἀγγλικά.

Ἐστράφη καὶ εἶδε τὸ κόκκινον πρόσωπον ἐνδὸς ναυτικοῦ, ὁ ὁποῖος, μετὰ τὴν πίπαν εἰς τὸ στόμα, ἤτοιμαζέτο νὰ κατέλθῃ, ἀπὸ τὴν ξυλίνην σκάλαν τῆς προκυμαίτας, εἰς ἕνα μικρὸν καΐκι.

Ὁ μικρὸς τζόκευ, μετὰ τὰς προηγούμενας ἀποτυχίας, ἀπεφάσισε νὰ δοκιμάσῃ ἄλλην μίαν φοράν. Ἐπιτέλους ὁ «καπετάνιος» αὐτὸς ἦτο πατριώτης του.

Ἐπλησίασε τὸν παχὺν ἄνθρωπον καὶ μετὰ ἐκτεντικὸν ὕψος τῷ εἶπε:

— Κύριε καπετάνιε, εἶμαι Ἀγγλὸς σὰν καὶ σὰς, καὶ ὅλῳ νὰ γυρίσω εἰς τὴν πατρίδα μου. Με παίρνετε εἰς τὸ καράβι σας;

Ὁ χονδρὸς ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα δὲν ἔπαυσε νὰ βγάλλῃ ἀπὸ τὸ στόμα του καπνόν, ἔδωκεν ἔπειτα καὶ αὐτὰ τὰ λόγια:

— Δέκα σελλίνια εἶνε ὁ ναῦλος, μὰν μπῶν!

— Δὲν ἔχω λεπτὰ, ἐπέμεινε ὁ Μπόμπης, ἀλλὰ θὰ σὰς πληρώσω ἅμα φθάσω... σὰς τὸ ὑπόσχομαι.

Ὁ Ἀγγλὸς ἐκάγχασε:

— Χά, χά!... τὰ ξέρω ἐγὼ αὐτὰ, εἶπε. Σὲ μένα δὲν περνοῦν. Νὰ πᾶς νὰ βρῇς κανένα πῖο κουτό. Στὸ καλὸ, μὰν ντῆαρ!

Καὶ εἰςτῆθεν εἰς τὸ πλοιάριόν του, τὸ ὁποῖον ἐξεκίνησεν εὐθύς.

Τετέλεσται!

Ἀφοῦ καὶ αὐτοὶ οἱ συμπατριῶταί του τὸν ἀπέκρουαν, ἦτο ἐλπίς νὰ τὸν εὐσπλαχνισθῇ κανένας ξένος;

Ἀπελπισ καὶ πεινῶν, ἐξηπλώθη ἐπὶ τῆς προκυμαίτας μετὰ τὸ πρόσωπον ἐστραμμένον πρὸς τὴν θάλασσαν, πρὸς τὴν πομπὴν ἐκείνην ἀκτὴν τῆς Ἀγγλίας, τὴν ὁποίαν ἐμάντευεν ἐμπρὸς του, τὸν πλη-

σίον του, καὶ τὴν ὁποίαν μολοντοῦτο δὲν θὰ ἐπανέβλεπε ποτέ. Καὶ κλαίων μετὰ πύρνα δάκρυα, ἐψιθύριζε:

— Ὅλῳ νὰ πεθάνω... νὰ πεθάνω!... (Ἐπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΣΦΙΓΕ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

Ἀγαπητοί μου,

ΜΑΓΟΣ Ἰούλιος Βέρν, εἰς τὸ ὠριότερόν του μυθιστόρημα, — καὶ ὅτι ἔχουν τὴν «Διάπλαιν» τοῦ 1898, τὸ γνωρίζουν, — φαντάζεται, ὅτι ἐπὶ τοῦ Νοτίου Πόλου, ὑπάρχει ἕνας παράδοξος βράχος, ὁλος ἀπὸ μαγνήτην, παρυσιάζων μερρὴν Σριγγός. Εἶνε ἡ «Σριγγὶς τῶν Πάγων», τὸ σύμβολον τοῦ ἀλύτου Αἰνίγματος, ποῦ ἀποτελοῦν ἀκόμη διὰ τὴν ἀνθρωπότητα αἱ μυστηριώδεις καὶ ἀπρόσιτοι χῶραι τῶν Πόλων. Καὶ ἀκόμη τὸ σύμβολον τῆς ισχυρῆς ἑλπίδος, τὴν ὁποίαν αἱ χῶραι αὐταὶ ἔχουν καὶ εἶχον ἀνέκαθεν ἐπὶ τῶν γενναίων, ριψοκινδύνων καὶ φιλοδοξῶν ἀνθρώπων. Ἡ Σριγγὶς τῶν Πάγων προσεέλκυσε καὶ προσελκύει ὅλοεν πολυπληθεῖς τοιοῦτους ἐξερευνητάς. Πηγαίνουσι μετὰ τὴν φιλοδοξίαν νὰ λύσουν τὸ Αἰνίγμα τῆς. Καὶ ἄλλοι μὲν ἐπιστρέφουν πρὶν κατορθώσῃ νὰ φθάσουν τὸ ἀφθαστόν. Ἀλλοὶ δὲ μένουσι ἐκεῖ διαπαντός, εὐγενῆ ὄματα μῆς ἰδέας, ἡρώϊκοι μάρτυρες τῆς Ἐπιστήμης. Ἀπ' αὐτοὺς εἶνε καὶ ὁ Ἀγγλὸς Ροβέρτος Σκῶτ, ὁ ἐξερευνητὴς τοῦ Νοτίου Πόλου, τοῦ ὁποῖου τρεαχικὸς θάνατος πλησίον τῆς Σριγγὸς, συγκινεῖ σήμερον καὶ τὰ δύο ἡμισφαίρια.

Τῷ 1910, ἡ Βασιλικὴ Γεωγραφικὴ Ἐταιρεία τοῦ Λονδίνου διωργάνωσε τὴν ἀποστολὴν τοῦ Ροβέρτου Σκῶτ. Ἡ «Νέα Γῆ», τὸ ἀτρόμητον τοῦ ἐξερευνητοῦ, φέρον τρόφιμα διὰ τρία ἔτη, ἐξήντα ἔκτακτα νορήνικα, τρία λυόμενα σπιτάνια διὰ τὴν διαμονὴν ἐπὶ τῶν πάγων, καθὼς καὶ ἱκανὸν ἀριθμὸν μικροσώλων ἱππῶν «πόνειν», ἀπέπλευσεν ἀπὸ τὸ Λονδῖνον τὴν 13 Ἰουνίου, ἐφθασεν εἰς Νέαν Ζηλανδίαν καὶ ἐκεῖθεν, περὶ τὰς ἀρχὰς Ἰανουαρίου τοῦ 1911, ἐξεκίνησε διὰ τὰς μυστηριώδεις χῶρας. Μετὰ ἕν ἔτος, — τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1912, — ἡ ἀποστολὴ εὐρίσκειτο εἰς ἀπόστασιν ἐξ ὀλίγων μιλίων ἀπὸ τοῦ Πόλου. Ἐκεῖ, ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἐνὸς παγῶνος, ὕψους τρεσχιλίων μέτρων, μία μεγάλη ἐξ αὐτῆς ὁμάς ἐχωρίσθη εἰς δύο μικροτέρας. Καὶ ἡ μὲν μία ἐξεκίνησε διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ, ἡ δὲ ἄλλη, μετὰ τὸν Ροβέρτον Σκῶτ ἐπὶ κεφαλῆς, ἔμεινε διὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἐξερεύνησιν. Δὲν ἀπέμεινε τότε παρὰ 150

μίλλια ἀπὸ τὸν Πόλον καὶ εἶχε μαζὶ τῆς τροφῆς δι' ἕνα μῆνα.

Ἡ πρῶ ἡ ὁμάς, μετὰ πολλὰς περιπετειάς, ἐπὶ τῆς «Νέας Γῆς» εἰς τὴν Νέαν Ζηλανδίαν, τὴν 28 Φεβρουαρίου 1912, φέρουσα καὶ τὴν τελευταίαν εἰδησιν περὶ τοῦ Σκῶτ καὶ τῶν συντρόφων του. Ἐκτοτε, ἐπὶ ὀλόκληρον ἔτος, κανεὶς δὲν ἔμαθε τί ἀπέγινεν εἰς τοὺς πάγους τοῦ Πόλου οἱ τολμηροὶ ἐκείνοι ἄνθρωποι. Ἐφθασαν τῶντι ὅπως εἶχεν ἀναγγεῖλθῃ; ἔστησαν τὴν βρετανικὴν σημαίαν εἰς τὸ σημεῖον ὅπου ὁ κοντὸς τῆς θάλασσης αὐτὸς ὁ ἄξων τῆς γῆς; Καὶ κατ' ὁρισμὸν νὰ ἐπιστρέψουν ἐκεῖθεν μέχρι τοῦ ὁρημητοῦ τῶν, ἐγκαίρως ὥστε νὰ μὴ ἀπολάνουν τῆς πείνας; Μυστήριον! Ἀλλ' ἰδοὺ, τὸ μυστήριον ἐφωτίσθη. Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, ἀλλεπάλληλα τηλεγραφήματα ἀπὸ τὴν Νέαν Ζηλανδίαν εἰς τὸ Λονδῖνον, καὶ ἐκεῖθεν εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ἀνῆγγεῖλαν ὅτι ὁ Ροβέρτος Σκῶτ, ἀφοῦ ἐφθασεν εἰς τὸν Πόλον, ὁρῶν ἐστῆσεν ἐκεῖ τὴν σημαίαν του καὶ ὅπου εὐρετὴν σκηνήν, τὰ ἐγγράφα καὶ τὰ ἐργαλεῖα ἐνὸς προκατόχου του, τοῦ Νορδηγόου Ἀρνὺνδσεν, ἀπέθανεν εἰς τὸ ταξίδι τῆς ἐπιστροφῆς, καταληφθεὶς ὑπὸ χιονοθύελλης. Ὁ Σκῶτ, καθὼς καὶ οἱ σύντροφοί του Οὐίλσον, Μπόουερ καὶ Οὐίτς, ἀπέθανον ἀπὸ ψύχους καὶ ἀπὸ πείνας. Ἐκ τῆς ὁμάδος δὲν ἐπέζησε παρὰ ὁ Ἐβανς, ὁ ὁποῖος ἀνέλαβε τὴν διοίκησιν τῶν ἐπιλοίπων ὀλίγων ἀνδρῶν τῆς ἀποστολῆς, ποῦ εἶχαν μείνῃ εἰς τὸ ὁρημητήριον. Ἡ Σριγγὶς τῶν Πάγων ἐφαγγεν ἄλλους τέσσαρας ἡρώας. Δόξα εἰς αὐτοὺς. Ἀλλὰ πόσους θὰ φάγῃ ἀκόμη τὸ τέρας, πρὶν εὐρεθῇ ὁ μέγας Ὀδύσεος ποῦ ὅλα τὸ νικῆσθαι τελευτικῶς!..

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΗΛΙΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Βαδίζω καὶ ὅλη ἡ χώρα ἀνθίζει, ὁ δρόμος μου εἶνε χαρὰ καὶ ζωὴ, τὰ μύρια ποταμὰ τραγῶν τὸνίζουσι τὰ λούλουδ' ἀφίρουν γλυκεῖα εὐωδία.

Χρυσίζουν παντοῦ τῶν βουνῶν ἡ κορυφαὶ τὰ πλάγια καὶ οἱ κάμποι γεμίζουν ζωὴ καὶ πέρα τοῦ Πόντου τὰ κύματα τῶν φιλιοῦντ' ἀφίρουν γλυκεῖα εὐωδία.

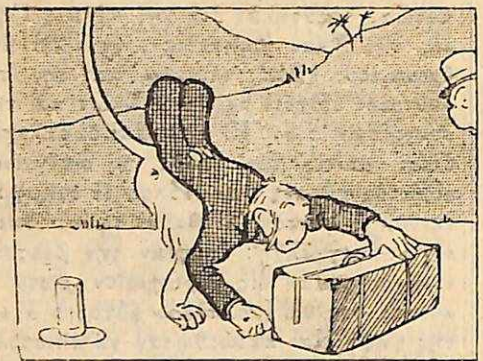
Τὲς περὶ χρυσῆς ἀχτίδες μου, τὴν περὶ γλυκεῖά μου λάμψιν, τὸ περὶ γλυκὸ χαμόγελο, τὸ περὶ οὐρανὸν βλέμμα ρίχνω σὲ Σένα, Ἑλλάς μου.

Γιατὶ ἐστὶν κάθε βράχο σου, ἐστὶν κάθε μονοπάτι, μὴ δόξα κρύβεις μυστικὴ, ἕνα μικρὸν διαμάντι καὶ δεικνύεις ὑπερήφανη ἕνα... νεκρὸν παιδί Σου.

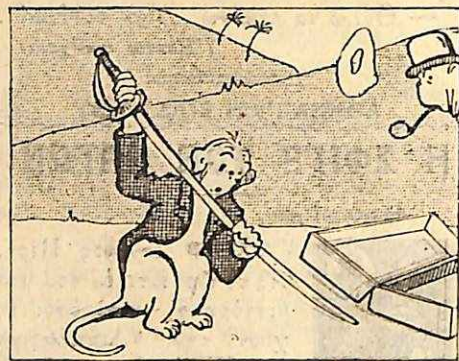
ΝΙΚ. ΒΑΓΙΑΣ

(ἀλευθοντὴς Πλήρους Σχολῆς)

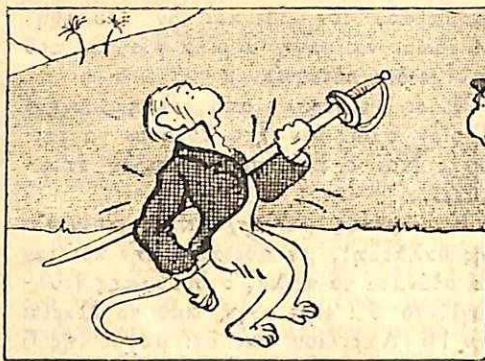
ΠΩΣ Ο Κ. ΜΑΚΟΚΟΣ ΔΙΑΜΠΑΞ ΤΡΥΠΙΕΤΑΙ ΠΕΡΑ - ΠΕΡΑ ΜΕ ΤΟ ΣΠΑΘΙ

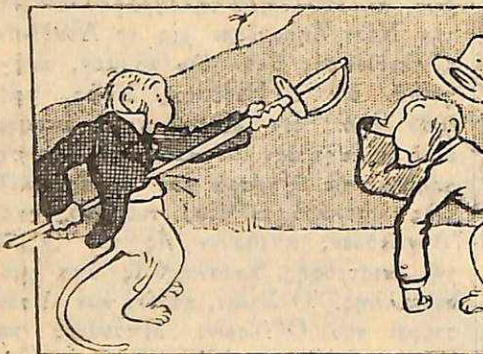
Ο κ. Μακόκος, ο περίφημος σαλτιμπάγκος, ο επιλεγόμενος Διαμπάξ, φθάνει εις την δημοσίαν πλατείαν, όπου αρκετοί περίεργοι περιμένουν να ιδούν την παράστασιν.

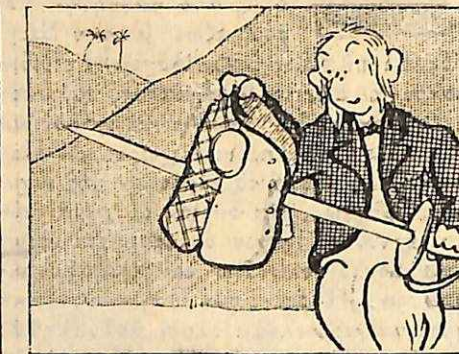
«Κύριοι, καὶ κυρίες, τοὺς λέγει, ἰδῆτε, σὰς παρακαλῶ, ἕνα μεγάλο θαῦμα ποὺ θὰ κάμω. Μ' αὐτὸ τὸ σπαθί θὰ τρυπήθω μόνος μου πέρα-πέρα... χωρὶς νὰ σκοτωθῶ!»

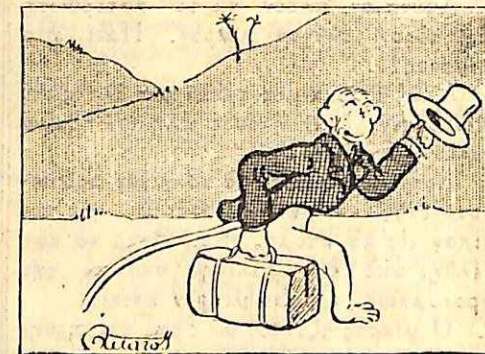
«Ὁ! τὸ βυθίσω ἀσπλάχνως στὸ στῆθος μου καὶ θὰ τὸ βγάλω ἀπὸ πίσω στὴ ράχη μου. Κυτάξτε, κυρίες καὶ κύριοι! Ἰδοὺ, ἀρχίζω: Ἐνα!... δύο!... τρία!...»

Καὶ νὰ τὸ θαῦμα! Ὁ Μακόκος τρυπιέται μὲ τὸ σπαθί, τὸ πιάνει κι' ἀπὸ πίσω καὶ τὸ μπαμπούραζει μὲ τὰ δύο του χέρια στὸ σῶμά του, πρὸς μεγάλην ἐκπλήξιν ὄλων.

Ὅταν φεύγουν ὅμως οἱ θεαταί, ὁ Μακόκος δαχάει τὸ γιλέκι του, καὶ τότε πιά φαίνεται ἡ κατεργασία του: Τὸ σπαθί, εὐλύγιστον, δὲν διατρύχῃ τὸ σῶμά του, ἀλλὰ περᾶ πλαγίως

ἀπὸ ἕνα κρυφὸ σωλήνα ποὺ περιβάλλει τὸ γιλέκι καὶ κάμνει τὸ πείραμα ὁλοσδιόλου ἀκίνδυνον. Καὶ ὁ κ. Μακόκος Διαμπάξ, κατευχαριστήμενος, πηγαίνει νὰ δώσῃ παράστασιν ἄλλου.

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΩΝ ΚΕΡΩΔΡΕΝ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 80)

— Ἡ πρώτη γραμμὴ, εἶπε, περιέχει ὀδηγίαν διὰ τὸ ἰσχυρίον τοῦ πύργου· ἡ δευτέρα διὰ τὸ πρῶτον πάτωμα τῶν ὑπογαιῶν· ὅρα ἡ τρίτη καὶ τελευταία γραμμὴ θὰ ἔχῃ ὀδηγίαν διὰ τὸ δεύτερον πάτωμα, δηλαδή διὰ τὰς κρύπτας τοῦ παλαιοῦ πύργου. Προσοχή, εἶπε μου Τζάκ! Ἀκούσα νὰ λέγουν ὅτι αἱ μυστηριώδεις αὐταὶ κρύπται, σωστοὶ λαβύρινθοι ἀπὸ μπουδρούρια, σκαμμένα ἐπὶ βράχο, προχωροῦν πολὺ μακριά. Ἄν χάσουμε μια φορὰ τὸ δρόμο, πάει, δὲν ξαναβγαίνουμε ποτέ!

— Μὰ δὲν ἔχομε τὸ σχέδιον; ἀπήντησεν ὁ Τζάκ Μαρσαί. Ἐμπρός, εἶπε μου! Τὶ ὑπάρχει τώρα σημειωμένο;

— Ἐνα 39. Πιθονόματα θὰ εἶνε ὁ ἀριθμὸς τῶν σφαλμάτων. Ἐπειτα ἕνα 10, ἕνα V, μία γραμμίτσα ποὺ τὸ ἐνώνει μ' ἕνα Λ, καὶ κοντὰ στὸ δεξιὸ σκέλος αὐτοῦ τοῦ λάμβδα, πρὸς τὰ κάτω, ἕνα O.

— Ἵσως τὸ ὅμοιον θὰ εἶνε κανένας γρίκος ὅμοιος μ' αὐτὸν ἐδῶ, ἀφ' οὗ τὸ σημείον εἶνε τὸ ἴδιον.

— Ναι, πολὺ πιθανόν, ἐπεδοκίμασεν ὁ Ὑδ. Καὶ τώρα ἔμπρός, ἄς κατεβούμε!

Ἡ κατάβασις, διὰ βαθμίδων ἐλισθηρῶν ἐκ τῆς ὑγρασίας, ἦτο πολὺ ἐπικίνδυνον. Ἐπανειλημμένως οἱ τολμηροὶ ἐξερινητοῦν ἐκινδύνευσαν νὰ κρημνισθοῦν εἰς τὸ μαῦρον βάραθρον, τὸ ὅποιον ἤγειροτο κάτωθεν τῶν καὶ τοῦ ὁποίου τὰ πυκνὰ σκότη δὲν ἴσχυον νὰ διαλύσουν αἱ ὠχραὶ ἀκτίνες τοῦ φανερῶ. Κατήρχοντο σιγά, προσεκτικὰ, ἐξετάζοντες πρῶτα μὲ τὸ πόδι καὶ ὅτε νέαν βομβίδα, κρατοῦμεν μὲ τὸ χέρι ἀπὸ τὰς προεξοχαῖς τῶν τοίχων καὶ κάποτε καταβαίνοντες ἀνάποδα, μὲ τὰ γόνατα.

Τέλος ἔφθασαν καὶ τὴν τελευταίαν βαθμίδα. Εἶχαν μετρήσῃ ἀκριβῶς 39, καὶ ἦτο ὁ ἀριθμὸς ποὺ ἐσημειώετο εἰς τὸ σχέδιον. Στεναγμὸς ἀνακουφιστικῶς ἐξέφυγε τότε ἀπὸ τὰ βαρὶὰ τῶν στῆθους.

— Ἄς πάρωμε αὐτὸ τὸ διάδρομον, διέταξεν ὁ Κερωδρέν, δείχνων στενὴν διόδον μέσα εἰς τοὺς ὅγκους ἐκείνους τοῦ γρανίτου.

Οἱ δύο φίλοι ἐμέτρησαν ἐκτὶ δέκα πόδια, δηλαδή 3 μέτρα καὶ 20 ἐκατοστά. Ἐπειτα τὸ φανάρι τῶν τοῖς ἔδειξε ἕνα χονδροειδὲς V, καμωμένον

ἀπὸ πέτραν πλέν λευκὴν καὶ προεξέχον ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ τοίχου. Ὁ Ὑδ τότε ἐστράφη καὶ εἶδε τὸ Λ σημειωμένον κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι.

— Νὰ καὶ ὁ κρῖκος! ἐφώνασεν ὁ νέος σκύπων μὲ ἐρυθρὰν χαρὰς.

Ἄλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν, οἱ δύο φίλοι ἠναγκάσθησαν νὰ συνενώσουν τὰς δυνάμεις των διὰ νὰ κινήσῃ ἡ πλάξ, ἐπὶ τῆς ὁποίας εὕρισκετο ὁ κρῖκος. Πολὺν καιρὸν δὲν εἶχε μεταχειρισθῇ κανεὶς ἐκείνην τὴν κρύπτην καὶ ὁ μηχανισμὸς τῆς ἐδυστροπούσε νὰ λειτουργήσῃ. Ὁλόκληρον τέταρτον τῆς ὥρας ὁ Ὑδ καὶ ὁ Τζάκ ἐπαίδευοντο καὶ ἵδρωνα τοῦ κόπου.

Ἐπιτέλους ἡ ὑπομονὴ τῶν ἀντημέμφθη. Σιγά-σιγά ἡ πλάξ ἐσηκώθη, ἀποκαλύπτουσα ἕνα μικρὸν λάκκον τετραγώνου, λαξευμένον εἰς τὸν γρανίτην. Ἐκεῖ μέσα εὕρισκετο ἕν σιδηροῦν κιβώτιον. Ἦτο τόσο βωρὺ, ὥστε ἐστάθη ἀδύνατον νὰ τὸ σηκώσουν καὶ νὰ τὸ βγάλουν εἰς τὸν διάδρομον. Ἀνυπόμονος, ὁ Τζάκ ἐπήδησε μέσα εἰς τὴν κρύπτην. Τὸ κιβώτιον δὲν εἶχε κλειδαριάν. Ἐκλείετο μόνον μὲ δύο μεγάλους οὐρτας. Μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ λαστοῦ, ὁ Τζάκ κατώρ-

ἴσως νὰ τοὺς τραβήξῃ. Ἐν τῷ μεταξύ εἶχε πηδήσῃ εἰς τὸν λάκκον καὶ ὁ Ὑδ.

— Καὶ τώρα ἄς σηκώσωμε τὸ σκέπασμα, εἶπεν ὁ νέος, τοῦ ὁποίου ἔτρεμεν ἡ φωνὴ ἀπὸ τὴν συγκίνησιν.

Ἡ βαρεῖα σιδηρᾶ πλάξ ἐσηκώθη. Κραυγὴ θαυμασμοῦ ἐξέφυγε τότε ἀπὸ τὰ στόματα τῶν δύο φίλων. Τὸ κιβώτιον ἦτο κατὰ τὰ τρία τέτορτα γεμῆτον καὶ ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ φανερῶ ἐσπινθηροβόλουν ἐκθαμβτικῶς διαμάντια, ρουμπίνια, ζαφείρια, εἰγμένα ἐκεῖ μέσα φύρδην-μύγδην, μαζί μὲ ρόμβους χρυσοῦ.

Οἱ δύο νέοι ἀπέμειναν κατάπληκτοι, θαμβωμένοι. Ποτὲ δὲν ἐπερίμεναν νὰ εὕρουν τέτοιον θησαυρὸν!

— Δὲν μποροῦμε νὰ μεινώμ' ἐδῶ περισσότερο, εἶπεν ἐπιτέλους ὁ Ὑδ. Νὰ κουβαλήσωμε αὐτὴν τὴν κάσσαν, οὔτε ἰδέα· εἶνε τόσο βαρεῖα! Ἄς πάρῃ λοιπὸν καθένας μας μερικὰ ἀπὸ τὰ πολυτιμαυτά πετράδια καὶ ἄς ἀνεβούμε.

— Τὶ θὰ κάμωμε ὕστερα; ἠρώτησεν ὁ Τζάκ.

— Θὰ εἰδοποιήσωμε τοὺς γονεῖς μας. Καὶ αὐτοὶ θὰ μᾶς βοηθήσουν νὰ κουβαλήσωμε τὸ θησαυρὸ ποὺ τοὺς ἀνακάλυψαμε.

* * *

Μετὰ μίαν ὥραν, ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Κερωδρέν ἐβάνθαναν κατάπληκτοι τὸ

θαυμάσιον ἀποτέλεσμα τῆς νυκτερινῆς ἐκδρομῆς τῶν δύο φίλων. Εἰς τὴν ἀρχὴν δὲν ᾔθελαν νὰ τὸ πιστεύσουν· ἀλλ' ὅμα εἶδαν τὰ πολυτιμα δειγμάτια ποὺ τοὺς εἶχαν φέρῃ τα πατριά, ἐβεβαίωθησαν, ὅτι ὁ περιλάλητος θησαυρὸς τῶν κυρσάρων Κερωδρέν ἀνευρέθη.

Τὶ ἄλλο μένει νὰ εἰπωμεν; Ὁ θησαυρὸς ἐξήχθη ἀπὸ τὴν μυστηριώδη κρύπτην ὅπου εἶχε κοιμηθῇ πλεόν τοῦ αἰῶνος. Ὡς καλὸς φίλος, ὁ Ὑδ Κερωδρέν ἀπήγαγεν ἀπὸ τὸν Τζάκ Μαρσαί νὰ δεχθῇ τὸ ἥμισυ τοῦ εὐρήματός των, καὶ οἱ δύο οἰκογένειαι, ἡνωμέναι καὶ εὐτυχεῖς, χαίρουνται τώρα τὴν ἀνέλπιστον αὐτὴν περιουσίαν, τὴν ὁποίαν κατώρθωσαν νὰ κατακτήσουν τὰ χαπημένα των παιδιὰ.

(H. Leenhouders) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ

Ἀθηναῖος ζωγράφος, ὁ ὁποῖος εἰργάζετο μᾶλλον διὰ τὴν δόξαν παρὰ διὰ τὰ χρήματα, ἔδειξε μίαν ἡμέραν εἰς ἕνα σφόν τεχνικρίτην τὴν εἰκόνα τοῦ θεοῦ Ἀρεως, τὴν ὁποίαν μόλις εἶχεν ἀποτελειώσῃ, καὶ τῷ ἐξήγαγε τὴν γνώμην του. Ὁ τεχνικρίτης τῷ εἶπεν εἰλικρινῶς, ὅτι ἡ εἰκὼν δὲν τῷ ἤρεσε, διότι ἡ προσομοίωσις τῆς περιτεχνήσεως ἦτο εἰς αὐτὴν πόρκα πολὺ αἰσθητὴ καὶ ἐφαίνετο

ἐξεζητημένη. Ὁ ζωγράφος ἰσχυρίσθη τὸ ἐναντίον καὶ ἔφερε πολλὰ ἐπιχειρήματα. Ὁ κριτικὸς τοῦ τὰ ἀνέκρινεν ὅλα, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τὸν μεταπείσῃ. Καὶ ἐνῶ ἡ συζήτησις των εὕρισκετο εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον, ἐπέσθην εἰς τὸ ἐργαστήριον νεαρὸς δοκσιόσοφος καὶ ἤρχισε νὰ κυττάξῃ τὴν εἰκόνα.

— ὦ, θεοί! ἀνέκραξε μὲ τὸ πρῶτον βλέμμα. Τὶ ἀριστούργημα! Τὶ πόδι, τί χέρι!... Τὶ ὠρατὰ ποὺ εἶνε ζωγραφισμένα τὰ νύχια!... Ὁ Ἀρης εἰς αὐτὴν τὴν εἰκόνα εἶνε ὁλοζώντανος. Τὶ λάμψις εἰς τὴν περικεφαλαίαν του, εἰς τὴν ἀσπίδα του, εἰς ὅλην του τὴν πανοπλίαν! Καλὴ, εἶνε θαῦρα!

Ὁ ζωγράφος, κατὰσχυσμένος, κυττάζει περὶαλγῶς τὸν κριτικόν.

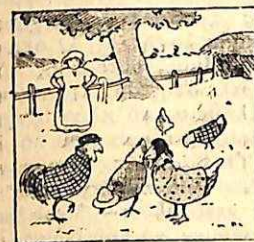
— Ἄ, τῷ λέγει, τώρα μάλιστα, πείθομαι! Ἡ κρίσις σου δὲν ἦτο καθόλου αὐστηρὰ καὶ ἀδίκος... Ὁ Ἀρης μου δὲν ἀξίζει τίποτε!

Καὶ μόλις ἐφυγεν ὁ δοκσιόσοφος, ὁ ζωγράφος ἀρπάζει τὸν χρωστήρα καὶ μουντζουρώνει τὸν πίνακά του.

Ὅταν ἐν ἔργον σας δὲν ἀρέσῃ εἰς τοὺς σοφούς καὶ τοὺς γνώστας, τοῦτο εἶνε ἤδη κακὸν σύμπτωμα. Ὅταν ὅμως ἐταινιῇται ἀπὸ τοὺς ἀμαθεῖς καὶ τοὺς ἀνοήτους, νὰ τὸ παραδίδετε ἀδίστακτως εἰς τὸ πῦρ.

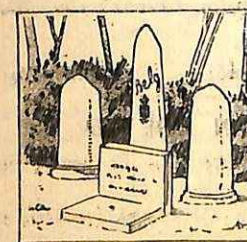
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Νέα μόδα

Μία ποράζειν ἡ γυναῖκα, εἰς τὴν Ἀμερικὴν, συνέλαβε τὴν ἰδέαν νὰ ἐνδύσῃ τῆς κόττες τῆς. Τοὺς ἔκαμε λοιπὸν καὶ τοὺς ἐφάρισε καὶ ἐπανωφόρια καὶ καὶ καπελάκια, ποὺ εἶνε ἀδύνατον νὰ κρατήσῃ κανεὶς τὰ γέλια ὅταν τὰ βλέπῃ. Ἡ γυναῖκα ἐν τούτοις ἰσχυρίζεται ὅτι μὲ τὰ φορέματα αὐτά, ἡ κόττες τῆς δὲν ἀρρωσταίνουν ποτέ καὶ γεννοῦν συχνότερα. Ἴσως!

Περίεργον μέρος

Εἰς τὸ μέρος αὐτὸ ὑπάρχουν τέσσαρα πέτρινα ἑσώματα. Τὸ μεγαλύτερον ἐν

τῷ μέσω καὶ ὀπισθεν, εἶνε τοῦ Βελγίου, τὸ ὀριστερόν εἶνε τῆς Γερμανίας, τὸ ἔμπροσθεν εἶνε τῆς Ὁλλανδίας, καὶ τὸ δεξιὸν σημειώνει τὸ οὐδέτερον ἔθνος.

Ἑβδομαδιατοὶ Διαγωνισμοὶ

α') Πρόβλημα

Ἰδοὺ τὰ 28 κοκκαλάκια τοῦ δόμινου, τοποθετημένα εἰς τέλειον τετραγώνον. Πρόκειται νὰ τὰ μετακινήσῃς οὕτω πῶς, ὥστε εἰς κάθε πλευρὸν τοῦ τετραγώνου, προστιθέμενα τὰ σημεῖα (αἱ πόντοι) τῶν κοκκαλίων, νὰ δίδουν ἀθροισμα 44.

β') Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς.

(Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Εἰμαι Ζακυνθία)

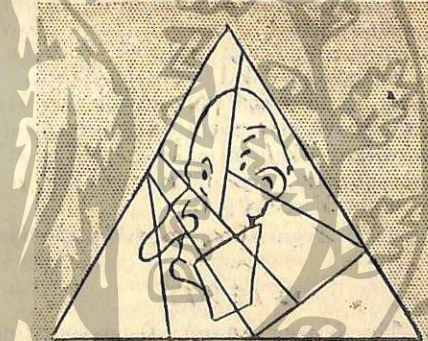
— Depuis quand le Sultan n'est plus gros?

— Depuis qu'il a perdu la Grèce.

— Ma's pourquoi?

Ἀλήθεια: Αἱ λύσεις — ὅσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, συνοδεύονται ὑπὸ ἐνὸς μόνον δεκαλέπτου γραμματισμοῦ.

Λύσεις τοῦ 9ου φύλλου

α') Ἰδοὺ πῶς θὰ συναρμολογηθοῦν τὰ ἐπτὰ τεμάχια διὰ νὰ σχηματισθῇ τὸ τρίγωνον μὲ τὴν γεωμετρίαν. — β') A chaque saint son cierge. — γ') Κροκόδειλος, λέων, ρινόκερος, λύκος.

Ιδε τον 'Ο-
δηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη-
τού, Κεφ. Β

ΜΙΑ ΤΥΨΙΣ

Ήμουν 7-8 χρόνων παιδί και κρατούσα 'στά' χέρια μου το μικρό μου αδελφάκι. Δίπλα 'στο στίτι' μας είχε μελίσσια κι' ἐ-
κείνην τὴν ἡμέραν τὰ τρυγούσαν. Οἱ μέ-
λισσες πετοῦσαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ κι' ὅποιον
εἴδισαν μπροστά τους τὸν κεντούσαν,
θυμωμένες με τὸν κατὸν τρυγητὴ ποῦ
τούς ἐπαίρνε τὸ μέλι τους. Ἐγὼ μὲ τὰ
δελφάκι μου ἦμουν μακριά. Μὰ μὴ
λίσσα ποῦ ἔχασε τὸν δρόμον της, ἔσπασε
ἀπάνω μου. Ἐνα βῆξι!.. ἀκούω ἔφαρνα
στ' αὐτὶ μου κι' ἀπ' τὸν φόβο μου ὅλα
τότε τὰ ξεχνῶ, πετῶ χάμου τὰ δελφάκι
μου καὶ τρέχω, τρέχω, κρατώντας ταῦτί
μου ποῦ εἶχε γίνῃ κατακόκκινο. Δὲν
ἤξευρα τί ἔκαμνα. Ὅταν ὁμως ἀνέλαβα
λίγακι ἀπ' τὸν φόβο μου καὶ τὸν πόνο,
βλέπω μπροστά μου αἵματα κι' ἀκούω...
κλάματα. Τότε θυμήθηκα τὸν Νικό μου.

Καὶ ἦλθεν ἀμέσως ὁ γιατρός, τοῦδσε
τὸ κεφάλαι καὶ μὰς εἶπε πῶς τίποτε δὲν
ἔχει· μὰ ἐγὼ ἔκλαια ἀδιάκοπα καὶ φώ-
ναξα στὸν ἑαυτό μου: «φονῆ, κακοῦργε».

Ὁ πατέρας τότε, θυμώμαι, μούχε πῇ
πῶς αὐτὴ ἡ τύψις ποῦχα στὴν συνείδησί
μου ἦταν ἡ πιὸ μεγάλη τιμωρία μου.
Κι' ἀλήθεια. Ποτέ μου δὲν ξεχνῶ αὐτό
τὸ περιστατικό. Τῶχ' οἱ σὺ ξάταν'το μπρο-
στά μου.

Ἑλλάς τοῦ Ρήγα

ΑΛΗΘΙΝΟΙ ΦΙΛΟΙ

Ἐξ' ἀστράφτει καὶ βροντᾷ. Τριγύρω
στὸ τῆξι καὶ πάντα καίει μὴ καλὴ φω-
τιά, καθήμεθα κι' ἀκούμε τὴν γαϊάρι
ποῦ μὰς διηγείται καμμιὰ καλὴ ἱστορία.
— Μιὰ φορὰ, μὰς λέγει— ὅπως ἀρχί-
ζουν σὰ παραμῦθια— ἦσαν δύο φίλοι ἐ-
πιστήθιοι, οἱ ὁποῖοι μιὰ φορὰ, δὲν ξεύ-
ρω πῶς, ἐγιναν ἐχθροί.

Ἦσαν πολλές ἡμέρες ἐχθροί, ἀλλ' ὁ-
μως γελτονε, καὶ ἐκάθηντο χωρὶς νὰ
κυττάζωνται. Μιὰ μέρα ὁ ἕνας, ἐπειδὴ
ἦτο συνηθισμένος, ἐφώνησε τὸν ἄλλον
μὲ τὸ νόμ' του, ἔτσι, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ,
ἀλλὰ τὸ ἐννόησαν ἀμέσως καὶ σῶπασε.

Τότε, σὰ νὰ σκεφθῆσαν καὶ οἱ δύο ὅτι
δὲν πρέπει νὰ εἶνε αὐτοὶ μαλωμένοι, ποῦ
ἦσαν πρῶτα ἀληθινοὶ φίλοι, ἔτρεξαν κι'
ἀγκαλιασθήκαν, ὀκισθέντες νὰ μὴ γί-
νουν ποτέ πλέον ἐχθροί.

Στρατηλάτης τῆς Μακεδονίας

Ο ΑΕΤΟΣ

— Τί γίνηκε, παπού, ὁ αἰετὸς τοῦ
Κωνσταντίνου;

— Ἄ! παιδάκι μου, τὸν πλήγωσαν
οἱ ἄσταυροι, τὸν πλήγωσαν τὰ ματω-
μένα τους χέρια καὶ τὸ πονεμένο πουλί,
γιὰ νὰ τοὺς ξεφύγῃ, μάζεψ' ὅλη του
τὴν δύναμι καὶ σφύρηκε στὴν ἀκρὴ τοῦ
βουνοῦ.

Ἐκεῖ ξεψύχησε· ὁ πόνος τὸν εἶχε δα-
μάσῃ...

Καὶ τώρα, ὅταν εἶν' ὅλα μαῦρα, ὅταν

τὸ χιόνι πυκνὸ πέφτει, στὴς νύχτας τὸ
ἀγριο σκοτάδι, τὸ φάντασμα τοῦ πετᾷ.
Κι' ἀκούνε φτερουγίσματα. Ἀκούνε
τὴ βραχνὴ φωνὴ του νὰ κράξῃ λυπη-
μένη.

Καὶ στέκετ' ἐκεῖ ἀψηλά καὶ περιμένει
τὸ φάντασμα, σὴ νύκτα στραμμένο, ὡς
τὸ πρῶτ', ὅσο νὰ σβύσῃ σιγά-σιγά
στὴς αὐγὴς τῆς πρώτης ἀχτίδας...

Σημαῖα τοῦ Ἀβέρωφ

ΑΠΟ ΤΙΣ ΝΑΥΜΑΧΙΕΣ

Τὰ πέλαγα ἀνατρίχισαν
λαχτάρησαν οἱ βράχοι
Ἄπ' τὸ βαρὺν ἀντίλαλο
ποῦ σκόρπαιε μέσ' στή μάχη
κάθε κανόνι.

Κάθε βροντὴ τοῦ ἀνάστανε
κι' ἀπάνω παλληκάρι,
Κάθε τοῦ λάμψι φαίνονταν
μπουρλότο τοῦ Κανάρη
ποῦ ξανανέωνε.

Κι' ἐξέλεπε τὸ Θεμιστολῆ
μὲ κότινο στὸ χέρι,
Τὸν ἦρωα Κουντουριώτη μας,
τῆς Ὑδρας τὸ ἐρπύρι,
νὰ στεφανώνῃ.

Σὲ κάθε κύμα πέταγε
κι' ἕνα θαλασσοπούλι...
Κι' ἐξέλεπε τὸν Πιπίνο μας,
τὸν Τσάρα, τὸν Μισούλη
καὶ τὸν Κατσώνη,

(Σκιές οὐρανοφύτιστες
ποῦ φτάνει ὡς τὸν Ἥλιο)
Νὰ ὑμνολογοῦν χαρούμενοι
τὸ Ἑλληνικὸ βασίλειο,
ποῦ μεγαλώνει.

...Τὸ κάθε κύμα σφύριζε,
βροντούσε ἡ κάθε ράχη
Ἀπ' τὸν ἀχὸ ποῦ σκόρπιζε,
στὴν τουρκοπνίχτρα μάχη
βαρὺ κανόνι...

Ἀθανάσιος Διάκος

ΜΑΓΕΥΤΙΚΗ ΒΡΑΔΥΑ

Στὸν ἀγαπητόν μου
Μαριωρομένο Βασίλει.

Ὁ ἥλιος ἔδυσεν. Ἡ νύχτα μὲ τὸ δλό-
μαυρὸ τῆς τὸ σκοτάδι σιγά-σιγά ἐσκέ-
πασε τὸ πᾶν. Μὰ βγήκε τὸ φεγγάρι καὶ
μὲ τὴν κατάχλωμὴν τῆς ἀχτίδας ἐφώ-
τιζε τὴν γαλανὴν τὴ θάλασσα καὶ τὴ σκο-
τεινιασμένη γῆ. Καὶ μαζί μ' αὐτὸ ἐβγί-
κανε τὸ ἕνα μὲ τ' ἄλλο τ' ἀστέρια καὶ δώ-
σανε κάποια ζωὴ στὴ νεκρωμένη νύχτα.
Παντοῦ ἤσυχια. Παντοῦ νεκρὴ γαλήνη
βασιλεύει. Καὶ τῆς νύχτας τὴ σιγαλὴ

διακόπτει ὁ ἀρμονικὸς φλοῖσβος τῶν κυ-
μάτων ποῦ ἤσυχ' ἤσυχ'α στὸ ἀκρογιάλι
σβυοῦνε, καὶ τὸ γλυκὸ τραγοῦδι κανενὸς
ψαρχὰ ποῦ μὲ τὴ βάρκα του στὰ ἀνοικτὰ
ψαρεύει. Οἱ γλάροι, τὰ δόλοεκα πουλιὰ,
πετάνε πάνου ἀπ' τὴ θάλασσα καὶ κά-
θονται στὰ ψηλά κατάρτια τῶν καρα-
βίων ποῦ εἶνε ἀραγμένα στ' ἀκρογιάλι.
Κουρασμένα καὶ κείνα ἀπ' τὰ μακρυὰ
ταξείδια, βαθεῖα κοιμοῦνται.

Παντοῦ ἡσυχία! Παντοῦ νεκρὴ γα-
λήνη βασ λεύει!

Τὸ πᾶν σιγὰ καὶ κινῶνται καὶ μοναχὰ
τ' ἀηδόνι σιγοψιλλεῖ πάνου στοῦ δέν-
δρου τὰ κλαδιά!

Ὡ! μαγευτικὴ βραδυά!...

Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑ ΤΟΥ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΙΔ'

Πρέπει νὰ σοῦ διηγηθῶ, κόρη μου,
μὴν μικρὰν ἱστορίαν, ἀληθῆ, ἡ ὁποία θὰ
σε διασκεδάσῃ. Ὁ βασιλεὺς ἀγαπᾷ ἀπὸ
τινὸς νᾶνακατεῦται μὲ στίχους. Προ-
χθὲς δὲ συνέθεσεν ἕνα ποιηματάκι, τὸ
ὁποῖον ὁμως οὔτε ὁ ἴδιος δὲν εὗρε κα-
λὸν εὐμορφῶ. Τὴν ἄλλη μέρα εἶπεν εἰς
τὸν στρατηγὸν δὲ Grammont: «Κύριε
στρατηγέ, διαβάστε σὰς παρακαλῶ, αὐτὸ
τὸ ποιηματάκι καὶ πῆτε μου ἂν εἶδατε
ποτέ τόσο γελιοῖον! Τί ἀναιδέα! ἔμα-
θαν ὅτι ἀπὸ τινος ἀγαπᾷ τοὺς στίχους,
καὶ μοῦ φέρουν κάθε λογῆς». Ὁ στρα-
τηγὸς, ἀφοῦ τὸ ἐδίαβασε, εἶπε πρὸς τὸν
βασιλέα: «Ἡ Μεγαλειότης σας κρίνει τε-
λειότατα. Ἰδοὺ, ἀλήθεια, τὸ πλέον ἀναι-
δέες, τὸ πλέον γελιοῖον ποίημα ποῦ ἐδία-
βασα ὡς τώρα». Ὁ βασιλεὺς ἤρχισε νὰ
γελά καὶ εἶπε: «Δὲν εἶνε ἀλήθεια πῶς ὁ
ποιητὴς εἶνε ἕνας κενόδοξος;— Μεγαλει-
ότητε, δὲν ἡμποροῦμε νὰ τοῦ δώσωμεν
ἄλλο ὄνομα;— Ἄ! ὥραϊα, εἶπεν ὁ βα-
σιλεὺς, χαίρω διότι μοῦ μίλησες τόσο
εὐκρινῶς· ἐγὼ τὸ ἔκαμα». Ὡ! Μεγα-
λειότητε, αὐτὸ ἦτο παγίς! Τὸ ἐδίαβασα
τόσον γρήγορα... — Ὁ, κύριε στρα-
τάρχα, αἱ πρῶται γνωαὶ σοφώτεραι.

Ὁ βασιλεὺς ἐγέλασε πολὺ καὶ ὅλος ὁ κό-
σμος πιστεύει, ὅτι αὐτὴ εἶνε ἡ σκληρο-
τέρα δοκιμασία δ' ἕνα αὐλικόν. Ὅσον
ἀφορᾷ ἐμὲ, νομίζω ὅτι ἀπ' ἐδῶ ὁ βασι-
λεὺς εἴμπορε νὰ κρίνῃ πόσον εἶνε μα-
κρὰν τοῦ νὰ γνωρίζῃ πάντοτε τὴν ἀλή-
θειαν.

(Mme de Sevigné)

Δωδωναῖος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μικρὰ Ἀριστοκράτις: — Τί κουτὲς ποῦ
εἶμεθα!

Κασταλία Πηγὴ: — Μὴ καλλίτερα εἰς τὸν
ἐντὸν.

Μικρὰ Ἀριστοκράτις: — Τί κουτὴ ποῦ εἶσαι
Ἐσάλλη ὑπὸ τῆς Ἀφελούς Ξανθοῦλας

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1912

Ἀφοῦ ἐξηλεγετὰ τὰς Σημειώσεις τῶν δι-
γωνισμένων, μὲ τὴν πολυτιμὴν βοήθειαν τῶν
Γενικῶν Στατιστικῶν, τὰς ὁποίας μὲ ἔπει-
λαν ἡ Συλφίς, ἡ Νέλκε, ὁ Περούς, ὁ Ἀ-
θανάσιος Διάκος, ὁ Μέλλων Ἐφευγέτης, ὁ
Ροδοπαῖος Ἑλληνοπαῖς καὶ τὸ Ἑνα Χιω-
τάκι, (ἐυχαριστῶ πολὺ τὰ φιλόπονα παιδιὰ
μου καὶ ἀπονέμω εἰς τὸ καθένα, διὰ τὴν Στα-
τιστικὴν του, ἀπὸ 20Ε), ἔδωκα τ' Ἀποτελέ-
σματα τῶν Εὐσημῶν τοῦ 1912, τὰ ὁποῖα ἔ-
χουν ὡς ἑξῆς:

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κερκυραϊκὴ Αὔ-
ρα, ἔλαβεν ἐν ὅλῃ Εὐσημία 142.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κίμα τοῦ Βο-
σπόρου, 1:6.—Κάσμεν, 119.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ὑδραϊκὸς Χά-
ρος, 100.—Τέλλος Ἀγρας, 100.—Συριανὴ
Αὔρα, 89.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Βιθυνὴ Ἑλληνοπούλα, 88.—
Νέλκε, 83.—Περούς, 76.—Πόθος τῆς Κρή-
της, 75.—Συλφίς, 72.—Μάντις Κάλκας, 71.
—Ἑλλάς τοῦ Ρήγα, 70.—Υἱκὴ Σπορχή,
70.—Ρόδου Μοσχοδόλημα, 70.—Παπαγάλος
τοῦ Τσάρου, 69.—Ναυαὶ τοῦ Ἀβέρωφ, 64.

—Ἑνα Χιωτάκι, 64.—Ροδοπαῖος Ἑλληνο-
παῖς, 62.—Μπαρουντοκαπνισμένη Γαλανόλε-
κη, 61.—Αὐτὴ τῶν Ἑλπίδων, 61.—Ἀθα-
νάσιος Διάκος, 60.—Σημαῖα τοῦ Ἀβέρωφ,
61.—Γύρω Ἀήμιος, 59.—Ἀνογεννητὴς τοῦ
Ἐθνος, 57.—Ἑλλάς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου,

56.—Κρανὴ Νίκης, 56.—Δωδωναῖος, 56.
—Δοξασμένη Γαλανόλεκη, 54.—Ἑλληνικὸν
Ἰδεῶδες, 52.—Βάρκα τοῦ Κανάρη, 49.—

Ἐιδόξος Ἰωλκίς, 47.—Ἡρώς τοῦ 21, 46.
—Ῥέμπελος, 45.—Βασιλίσσα τῆς Κύπρου,
45.—Σημαῖα τοῦ Ἀβέρωφ, 42.—Πανελλή-
νιος Πόθος, 41.—Ἑλλάς τοῦ Μέλλοντος, 36.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ἐιδόξος Σοῦλι, 35.
—Ἀρης, 34.—Τὸ Σβυστό μας Κανδῆλι, 33.
—Φίλιππος Χελιδών, 32.—Μικρὸ Διαβολάκι,
32.—Σωφραζέται, 31.—Νηοῦ τῶν Γιαννί-
ων, 31.—Ἀπόγοις τοῦ Κολοκοτρώνη, 30.

—Ἡλίας τῆς Ἐλευθερίας, 29.—Πολικός Ἀ-
στήρ, 29.—Ἀλέξανδρος Μαυροκορδάτος, 29.
—Ἡλὸς τῆς Ἡπείρου, 29.—Τρελλοπαῖδο
τῆς Κερκύρας, 29.—Πρίγκη τοῦ Βενζαντίου,

29.—Μαστρογαλαστής, 28.—Νίκη τοῦ Παιω-
νίου, 28.—Γαλάτεια, 27.—Νηοιωτοπούλα,
27.—Κρανόλεκη Σημαῖα, 27.—Συναγμός
τοῦ Ἀνέμου, 26.—Ἑλληνικὸν Αἶσθημα, 26.

—Φιλόπαρις Σομφά, 26.—Γλυκεῖα Ἑλπίς,
26.—Ἑλληνικὴ Θεάτης, 25.—Ἀντι-Σβῶς,
25.—Σχονοσιόλιος Χίος, 24.—Ἀσπύρι-
ας Τηλέγραφος, 23.—Κυδωνιάτης, 23.—Ο-
ρεῖον Δοῦλου Ἑλλήνος, 23.—Δοκίμια τοῦ
Λάντου, 22.—Κλῶνος Μυροῖνης, 22.—Ρεῦ-
μα τοῦ Βοσπόρου, 22.—Υψηλὴ Ἰδέα, 22.

—Ἀφροδίτη τῶν Μεδίκων, 22.—Ἐθνομάρ-
τις Αἰμιλιανός, 21.—Μικρὸς Λόγος, 21.—
Ἀλντροπὸς Ἑλλάς, 21.—Ἀπολοθεσία Ἑλ-
πίς, 20.—Παρήγορος Ἀγγεῶς, 20.—Ἀφε-
λὴς Ξανθοῦλα, 20, κλπ. κλπ.

Οἱ λαβόντες Εὐσημία κάτω τῶν 20 δὲν ἀ-
ναφέρονται, διότι εἶνε πολλοί.

Συγχαίρω τοὺς βραβευθέντας καὶ τοὺς πα-
ρακαλῶ νὰ ζητήσουν τὰ βραβεῖα ὡς συμφύ-
ως πρὸς τὸ ἔ. Κεφ. τοῦ Ὁδηγοῦ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ἡ Ξανθὴ Ἑλληνοπούλα μοῦ γράφει:

«Δὲν συνεπληρώθῃ ἀκόμη ἕνας χρόνος ποῦ
ἀνέχω εἰς τὴν μεγάλῃν σου οἰκογένειαν, καὶ
ὁμως νομίζω ὅτι σὲ γνωρίζω ἀπὸ τότε ποῦ
ἐγνώρισα καὶ τοὺς καλοὺς μου γονεῖς. Τύσον
γρήγορα ἡ πρὸς ἐμὲ ἀγάπη ἐρίξωσε μέσα εἰς
τὴν ψυχὴν μου...» Εἶμαι πολὺ ευτυχής,
ἀγαπητὴ μου, καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ γρά-
ψῃς ὅσον εἴμπορεῖ συχνότερα.

Ὁ Φάων μοῦ στέλλει τὴν λύσιν τοῦ προ-
βλήματος τοῦ Τορπιλοβόλου 11. Ἄν προ-
σέσωμεν, λέγει, τὰ ψηφία τῶν ὁκτώων τοῦ
καπνοῦ 2 + 9 + 5 + 6, ὁ δὲ εὐρωμεν ὅτι
ὁ καπετάνιος εἶνε 22 ἔτων. Μὰ γίνεται τόσο
νέος καπετάνιος; Αὐτὸν δὲ νὰ μὴ πονοφα-
γεῖτε ἄδικα, ἰδοὺ ἡ λύσις τοῦ Τορπιλο-
βόλου 11, ποῦ τὴν γύρε καὶ ἡ Μεγάλῃ
Ἑλλάς: Ἀφαιρούμεν ἀπὸ τοὺς 3000 τόνους

τὰς 2956 ὁκάδες καὶ εὐρίσκουμε τὰ 44 ἔτη
τοῦ πλοιάρχου. Καὶ τώρα φθάσει. Μὴ ξε-
χνᾷτε ὅτι εἰς τὸν κύκλον μας εἶνε καὶ μικρὰ
παιδιά, ποῦ ἡμποροῦν νὰ ἐκλάβουν διὰ σο-
βαρὰ τὰ ἀστεία αὐτὰ προβλήματα...

Ὡραὶς ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν
ἐβδομίδα καὶ οἱ ἑξῆς: Γιοῦλι (περιμένω καὶ
τὴν τρίτην ἀδελφὴν). Ἀνδρέας Σωφρα-
ζέται, Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες (κίμα νὰ μὴ
ἔγω τύπον νὰ διηγηθῶ τὸ ξεσπάσμα τοῦ
μπαιζὰ σου!) Ἀνδία Ἀδὸς, Πυγμαλίων.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ἡ Ξανθὴ Ἑλληνοπούλα μοῦ γράφει:

«Δὲν συνεπληρώθῃ ἀκόμη ἕνας χρόνος ποῦ
ἀνέχω εἰς τὴν μεγάλῃν σου οἰκογένειαν, καὶ
ὁμως νομίζω ὅτι σὲ γνωρίζω ἀπὸ τότε ποῦ
ἐγνώρισα καὶ τοὺς καλοὺς μου γονεῖς. Τύσον
γρήγορα ἡ πρὸς ἐμὲ ἀγάπη ἐρίξωσε μέσα εἰς
τὴν ψυχὴν μου...» Εἶμαι πολὺ ευτυχής,
ἀγαπητὴ μου, καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ γρά-
ψῃς ὅσον εἴμπορεῖ συχνότερα.

Ὁ Φάων μοῦ στέλλει τὴν λύσιν τοῦ προ-
βλήματος τοῦ Τορπιλοβόλου 11. Ἄν προ-
σέσωμεν, λέγει, τὰ ψηφία τῶν ὁκτώων τοῦ
καπνοῦ 2 + 9 + 5 + 6, ὁ δὲ εὐρωμεν ὅτι
ὁ καπετάνιος εἶνε 22 ἔτων. Μὰ γίνεται τόσο
νέος καπετάνιος; Αὐτὸν δὲ νὰ μὴ πονοφα-
γεῖτε ἄδικα, ἰδοὺ ἡ λύσις τοῦ Τορπιλο-
βόλου 11, ποῦ τὴν γύρε καὶ ἡ Μεγάλῃ
Ἑλλάς: Ἀφαιρούμεν ἀπὸ τοὺς 3000 τόνους

τὰς 2956 ὁκάδες καὶ εὐρίσκουμε τὰ 44 ἔτη
τοῦ πλοιάρχου. Καὶ τώρα φθάσει. Μὴ ξε-
χνᾷτε ὅτι εἰς τὸν κύκλον μας εἶνε καὶ μικρὰ
παιδιά, ποῦ ἡμποροῦν νὰ ἐκλάβουν διὰ σο-
βαρὰ τὰ ἀστεία αὐτὰ προβλήματα...

Ὡραὶς ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν
ἐβδομίδα καὶ οἱ ἑξῆς: Γιοῦλι (περιμένω καὶ
τὴν τρίτην ἀδελφὴν). Ἀνδρέας Σωφρα-
ζέται, Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες (κίμα νὰ μὴ
ἔγω τύπον νὰ διηγηθῶ τὸ ξεσπάσμα τοῦ
μπαιζὰ σου!) Ἀνδία Ἀδὸς, Πυγμαλίων.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ ΛΗΓΕΙ ΤΗΝ 28^{ην} ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

Καὶ ἂν ἀκόμη δ.ν. ἦτο ἐξαντληθῶν ὡς τότε οἱ ἀπομένοντες δόλκοι ἐκ τῶν ἀρμικῶς διατεθέντων 780 Τόμων, τὸ Πρόνομιον λήγει
ὁριστικῶς τὴν 28ην Φεβρουαρίου. Ἐπομένως μόνον μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης δύνανται οἱ ἐγγραφεῖς ἢ ἐγγραφόμενοι διὰ τὸ 1913
να ἀρράξουν τοὺς Τόμους τῶν ἐτῶν 1899—1912 μὲ ἐκπτώσιν, ἥτοι πρὸς φρ. 4 ἑκάστον ἄδενον καὶ πρὸς φρ. 7 ἑκάστον χρευσσόμενον.
Ἀπὸ 1ης Μαρτίου, οἱ Τόμοι τῆς Διαπλάσεως ὁρᾶν πωλοῦνται δι' ὅλους εἰς τὴν ἀρχικὴν τιμὴν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθήναι, 38, δόδος Εὐρυπιδίου
τὴν 5 Φεβρουαρίου 1913.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

Ἀπὸ ἐδῶ τὰ Εὐσημία τοῦ 1912, ἀπὸ ἐκεί
ἡ πρώτη Κλήρωσις τῶν Δώρων, δὲν ἄρισαν
τόπον εἰς αὐτὸ τὸ φύλλον διὰ τοὺς ἑβδομα-
διαίους Διαγωνισμούς.

Οἱ λῦται λοιπὸν τοῦ 9ου φύλλου, μαζί μὲ
τοὺς λῦτας τοῦ 10ου, ὁ δὲ δημοσιευθῶν εἰς
τὸ πρῶσεξέ.

Ἐπίσης διὰ τὴν ἑλλειψιν χώρου καὶ ἡ Ἀλ-
ληλογραφία μας εἶνε σήμερον κατ' ἀνάγκην
περιορισμένη. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ ἑλλειψὶς ὁ-
ναπληρωθῇ πρὸς ἑξῆς.

Βεβαίως, Βοσκοπούλα τῆς Δωρίδος — τί
ὥραϊο τὸ γραμματάκι σου! — εἴμπορεῖς νὰ
συμπληρώσῃς τὴν συνδρομὴν σου διὰ νὰ γίνῃ
ἐτήσια. Χιόνια... καὶ ποῦ δὲν ἔχει τώρα! Τὸ
«Θεάτρον» τοῦ κ. Ξενοπούλου, ἀνεδόθη ἔ-
νεκα τοῦ πολέμου, ἀλλὰ ὁ δὲ ἐκδόθη πρὸς ἑξῆς
εἰς δύο τόμους, ἀντὶ φρ. 8.

Κρητικοπούλα, δὲν εἶνε καθόλου ἀσχημὴ ἡ
καινοτομία ζωῇ ποῦ κἀνέει: κάθε κορίτσι ὁρᾷ
τὴν ζήλουν. Ἡ Σημαῖα τοῦ Ἀβέρωφ εἶνε ἀγό-
ρι. Δὲν ἔξεω εἰς τὴν πᾶν τοῦ γλῆος τοῦ Φάω-
νος νὰ σὲ βάλ

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς Κοσμοκρατείας Ἑλλάδα (ποὺ μοῦ περιγράφει ωραιότατα τὴν ὑποδοχὴν τοῦ κ. Βενιζέλου εἰς Θεσσαλονίκην) **Ἀνάστα 1821—1912** (κ' ἐγὼ χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν ἀποῦ ἔχῃς καὶ τὰ φυλλάδια τοῦ Δεκεμβρίου, εἰμ-πορεῖς πλέον νὰ τὰ παρακολουθήσῃς ὅλα) **Ἀθανάσιον Διάκον** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) **Ἐνθουσιώδη Ἑλληνα** (ἔστειλα) **Ἑλληνικὸν Στρατὸν** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) **Ἀποκοκόρινθον** (ὄχι ἀκόμη· περίμενα νὰ προκηρυχθῇ ὁ σχετικὸς Διαγωνισμός) **Ἐθνικὴν Παλιγγενεσίαν** (ἔστειλα) **Σημαῖαν τοῦ Ἀβέρωφ** (ναί, ὁ κ. Σ. ἔλαβε τὸ γράμμα καὶ σοὺ ἐμήνυσε μὲ τὸν ἀδελφόν σου ὅτι οἱ σοὺ ἀπαντήσῃ μάλιστα εὐρὴ ὀλίγον καιρὸν) **Δαρσσοτέρες 21** (ἔτσι μπρά-βος! ὁ ἐπιμένων νικά) **Δροσσίταν** (εὐχαριστῶ νὰ εἶνε ὑγιὲς καὶ νὰ μοῦ γράψῃς) **Ἀντ. Ν. Βεν.** (δυστυχῶς δὲν ἔχω ὅσιν) **Τρελλὴν Ναυτοπούλαν** (νὰ σοὺ τὸ ἐξηγήσω· ἂν προτείνῃς ἀνταλλαγὴν μὲ 1, μὲ 2 ἢ μὲ 3, θὰ πληρώσῃς λεπτὰ 25· ἂν προτείνῃς μὲ περισσότερους, π.χ. μὲ 4, θὰ πληρώσῃς 25 διὰ τοὺς τρεῖς πρώ-τους, καί, ἂν τὸ ψευδώνυμον τοῦ τετάρτου εἶνε μὲ δύο λέξεις, ἄλλα 10 λεπτὰ, τὸ ὅλον 35) **Πιῶσιν τοῦ Μιζιανίου** (εὐχαριστῶ πολὺ καὶ διὰ τὸ νέον ἔσπαθίον) **Ἑλληνικὴν Νίκην** (καὶ σένα ἐπίσης) **Ἐλευθερωθεῖσαν Ἑλλάδα** (σὲ ὅτι χαρὴ θέλεις) **Δοξαμένην Πατρίδα** (Ὁδὴν ἔστειλα) **Γενναῖον Ἠπειρώτην** (σοὺ ἔστειλα καὶ ἀγγελίαν) **Μεγαλόφρονα Κωνσταντῖνον** (δὲν μοῦ εἶνε ἐπιτετραμμένον νὰνακονίσω ψευδώνυμον) **Ἐν Τούτῳ Νίκα** (ἔστειλα) **Δοξαμένην Ἐλευθερίαν** (ἡ ἡλικία δὲν χρειάζεται δι' ὅλους τοὺς Διαγωνισμούς) **Ἐλφοῖδαν Στ.** (κατὰ τὸν Κανονισμόν, πρέ-πει νὰ ἔχῃς καὶ ψευδώνυμον ἐγκριμένον) **Ἑλληνα Ὁριαμβεῖοντα** (ὅλα ἐλήφθησαν) **Φι-λόπατριδα Ἀνδροπούλαν** (ἔστειλα) **Βάρκαν τοῦ Κανάρη** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) **Ἀπολεσθὲν Ἰδεῶδες** (ὄχι· μόνον μὲ τὰς λύσεις τῶν ἑβδωδ. Διαγωνισμῶν θὰ στέλλῃς 10 λεπτὰ) **Ἀπελευθερωθεῖσαν Ἑλλάδα** (ἔλαβα, εὐχα-ριστῶ) **Φθινοπωρινὴν Ἀσίαν**, **Ἐνθουσιώδη Ἑλληνα**, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 5ην Φεβρουαρίου, θάπαντῶ εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

136ος Διαγωνισμὸς
Λύσεων Δεκεμβρίου—Μαρτίου

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 31 Μαρτίου)

116. Δεξιόγραφος

Πρόθεσις μὲ μικρὰν νῆσον συντηρήθη
Κ' ἤρω; τοῦ 21 ἐφανερώθη.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Φιλοπατρίδος

117. Στοιχειοτονογράφος

Βγάξεις Λάμβδα καὶ Νι βάζεις
Καὶ τὸν τόνον κατεβάζεις
Κι' ἀπὸ ὅρος ὑψηλόν
Βλέπεις μίαν τῶν Μουσῶν.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Δόξης

118. Μεταγραμματισμὸς

Κόψε τοὺς τὴν κεφαλὴν
Κι' ἀπὸ φάρι τοῦ πελάγους
(ἢ) ἰδῇς εἰς τὴν στιγμήν
Νῆσον τοῦ Ἀργιπελάγους.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Προκαθήμεντος Στρατηλάτου.

119. Αἵνιγμα

Ὅνομα κύριον τὸ ἀρσενικόν μου
Κοινόν πολὺ.
Καὶ ἐργασία τὸ θηλυκόν μου
Ποῦ ὤφειλε.

Ἐστάλῃ ὑπὸ Γιαννάκη Παπανικολάου

120. Ἀναγραμματισμὸς

Πόλιν τῆς Θράκης ἀναγραμματίσα
Κ' ἓνα Ρωμαῖον Θεὸν σχημάτισα
Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Κοσμοκρατείας Ἑλλάδος

121. Τρίγωνον

* * * * * = Μοῦσα.
* * * * * = Ἀπαράτητον.
* * * * * = Μουσικὸν ὄργανον.
* * * * * = Ἐπίγραμμα χρόνου.
* * * * * = Ἄνθη.
* * * * * = Φωνῆν.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίου Ἰππότου

122. Μεταμορφώσεις

Ἡ Πάρος διὰ 4 μεταμορφώσεων, νὰ γίνῃ
Δήλος.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Ἑθνικῆς Παλιγγενεσίας

123. Μαγικὴ Εἰκὼν ἀνευ εἰκόνος

Ἐνῷ ἡ Φιφὴ καὶ ἡ Δήμητρα παίζουν εἰς
τὸν κήπον, ἀκούουν ἐξαφνα τὴν ἀδελφὴν των
νὰ τοὺς φωνάζῃ τρομαγμένη·
— Φιφὴ, Δήμητρα, φύγετε!..
— Τί εἶναι;
— Μὰ τὸν κουφὸ μου κάνετε τώρα;
Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Θαλασσοκρατείας Ἑλλάδος

124. Μικτὸν

οι - νμς - εἰου

Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Αὔτης τῆς Μουρίσεως

125. Γρίφος

λον	λον	θε	αν
λον	λον	θε	αν
λον	λον	θε	αν
λον	λον	θε	αν
λον	λον	θε	αν
λον	λον	θε	αν
λον	λον	θε	αν
λον	λον	θε	αν

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Μέλлонτος Ἐφρευρέτου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 50

510. Ἀστραπὴ (ἄστρα, πῖ) — 511. Ψυχὴ (ψι, χι) — 512. Πεύκη — Λεύκη. — 513. Σῦρος — τυρός — Τύρος.

514. ΟΙ — ΚΙ — Α — ΚΙ — ΘΑ — ΡΑ — Α — ΡΑ — ΑΠ — Οπως στοῶ- σης, θὰ πλαγιάσῃς. (Πᾶν ἄγνωστον κατὰ στίχους ἐναλλάξ, λαμβανομένου ἐνός γράμματος ἀριστερόθεν καὶ ἐνός δεξιόθεν.) — 515. Δεξικόν (ΔΔΞΠ, ΚΩΝσταντίνος...) — 516. ΜΗΔΕΝ ΔΓΑΝ (Μῖσος, Ἡμερος, Δό- λιος, Εἰρήνη, Νῆσος, Ἀργὸς, Γῆρας, Ἀρ- γαῖον, Νοῦμιον). — 517. Ἐργασία οὐδὲν ὄνει- δος, ἀεργία δὲ τ' ὄνειδος. — 518. Ἀνθρώποις οὐ δέδοται τὸ μέλλον ἐπίστασθαι (ἂν - ὅροι) εἰς οὐδὲ - δότε τὸ - μέλλον ἐπὶ σταθῆαι.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΕΛΛΑΣ"

Ἰδρύθη ἐν Τριπόλει Σύλλογος «Ἑλλάς» πρὸς εὐρύτεραν διάδοσιν τῆς «Διαπλάσεως» καὶ συμμετογῇ εἰς τὸ Δημοψήφισμα. — Πρόεδρος: Ὑψηλὴ Ἰδέα. — Ἀντιπρόεδρος: Λάμπρος Στρούτζος, Γραμματεὺς: Γενναῖος Νικη- λην, Ταμία: Γενναῖος Νικηλῆς. Ζητούν- ται ἀντιπροσώπων πανταχόθεν μὲ τρίμηνον συνδρομὴν λεπτ. 50. Διεύθυνσις: Σύλλογον «Ἑλλάδα», Poste - restante, Τρίπολιν.

Α νταλλάσσω c. p. μὲ πάντας καὶ δὴ τῶν νέων καταληφθεῖσιν γωρῶν.
Μαγευτικὸν Δυκόφως, Χαλκίδα. (Π' 61)

ΖΗΤΩΩΩΩ.....

Ο ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΗΑΣ

ΠΡΩΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1913

Κατὰ τὰ προκηρυθέντα, τὴν 31 Ἰανουαρίου τὸ ἀπόγευμα, ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα οἱ ἀριθμοὶ 1 ἕως 1920, οἱ ἀντιστοιχοῦντες πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἀποδείξεων πληρωμῆς, τὰς ὁποίας ἔλαβον οἱ πληρώσαντες μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης συνδρομὴν ἑτησίαν, ἐνεάμηνον, ἑξά-μηνον ἢ τρίμηνον, ἐντός τῆς ὁποίας συμπεριλαμβάνεται ἡ 31 Ἰανουαρίου. Πληρωθῆσαν δὲ κατὰ σειράν οἱ ἐξῆς 50 ἀριθμοί:

401, ἐκέρδισεν ἐν ὁρολόγιον τῆς τσέπης.
283, 865, ἐκέρδισεν ἕκαστος τόνους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 40 κατ' ἐκλογὴν του.

530, 86, 1001, ἐκέρδισεν ἕκαστος τόνους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δρα- χμῶν 25 κατ' ἐκλογὴν του.

708, 224, 1479, 1859, ἐκέρδισεν ἕκαστος τόνους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 15 κατ' ἐκλογὴν του.

598, 927, 9, 1123, 803, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ μίαν ἑτησίαν συνδρομὴν Δια- πλάσεως τοῦ προσεχούς ἐτους.

336, 1633, 452, 1874, 679, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἓν ἀντίστον τοῦ «Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης».

167, 828, 31, 271, 112, 1393, 1610, 940, 1702, 580, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἓνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Β' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων φρ. 3,50.

107, 1909, 1108, 511, 762, 65, 755, 377, 1048, 434, 16, 1502, 872, 1268, 246, 936, 1406, 329, 1174, 613, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἓνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Α' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων 1 φρ.

Ἡ ΑΠΟΣΤΟΛΗ τῶν δώρων πρὸς μὲν τοὺς κατόχους τοῦ πρώτου καὶ τῶν τεσσαράκοντα τελευταίων ἀριθμῶν θὰ γίνῃ μὰ τὸ 12ον φύλλον τῆς προσεχούς ἐβδομάδος, χωρὶς νὰ δικαι- οῦται τις νὰ ζητήσῃ ἀντικατάστασιν τοῦ ὑπὸ τῆς τύχης ἀνενεργηθέντος αὐτοῦ δώρου δι' ἄλλον, οὔτε ἴσῃς οὔτε κατωτέρας ἀξίας. Πρὸς δὲ τοὺς κατόχους τῶν ἀριθμῶν, οἱ ὅποιοι ἐκέρδισαν τόνους κατ' ἐκλογὴν των, ἀπερρῶνται σήμερον ἐπιστολὴν, παρακαλοῦντες αὐτοὺς νὰ μᾶς ὀρί- σουν ποίους τόνους ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν.

Ἡ ΠΡΟΔΕΧΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ τοῦ 1913 θὰ γίνῃ τὴν 15 Ἀπριλίου καὶ θὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτὴν πάντες ἀνεαίρετως οἱ συνδρομηταί, ὅσοι ἐπλήρω- σαν ἤδη, ἢ θὰ πληρώσουν μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς Κληρώσεως συνδρομὴν ἑτησίαν, ἢ ἐνεάμη- νον, ἢ ἑξάμηνον, ἢ τρίμηνον, ἐντός τῆς ὁποίας νὰ συμπεριλαμβάνεται ἡ 15η Ἀπριλίου 1912. Εἶνε δὲ τὰ δῶρα τῆς Δευτέρας Κληρώσεως ὅμοια μὲ τὰ τῆς ἀνωτέρω Πρώτης.